

raade, at vi løse Spørgsmaalet nu. Der indtræffer nemlig saa mange grelle Tilfælde. Det er ikke længe siden, at en ugift Gaardmand, som havde levet hele sit Liv som Ungkarl, døde og efterlod sig en Formue paa henvend en Snes Tusind Kr. Disse Penge gav han til helt fremmede, uagtet han havde to uægte Børn. Under saadanne Omstændigheder var der dog noget, der talte for, at hans egne Børn havde faaet Fortrinsret til at faa Del i denne Sum. Jeg skal ikke komme ind paa flere Eksempler. Dette maa være tilstrækkeligt til at vise, at selv om det kunde volde nogle Vanskeligheder at gennemføre en saadan betinget Arveret, er der Forhold, hvor det burde gøres, og hvor det vilde kunne lade sig gøre, naar der var Villie til det fra alle Sider. Jeg maa derfor tilraade at stemme imod Ændringsforslag under Nr. 15.

Det næste Ændringsforslag, som Mindretallet ikke har kunnet gaa ind paa, er Ændringsforslag Nr. 22 til § 13. Her indeholder Lovforslaget jo en Bestemmelse om, at det Privilegium, som Fødselsstiftelsen har, skulde ophøre. Det kan Flertallet, som vi have hørt den ærede Ordfører udvikle og begrunde, ikke gaa ind paa. Det er meget beklageligt, idet jeg tror, at det vilde være rigtigt at ophæve Privilegiet. Jeg er enig med den ærede Ordfører i den Betragtning, som vi have hørt ham gøre gældende ikke en, men flere Gange, at man bør bære Ansvar for sine Handlinger, og det tror jeg ogsaa, at man burde fastholde i dette Tilfælde. Jeg vilde have sat megen Pris paa, at det ærede Flertal og dets Ordfører havde kunnet gaa med til her, hvor det drejer sig om Fødsler paa Fødselsstiftelsen, at lægge det fulde Ansvar, hvor det bør ligge. Der er jo her mange Forhold, som gøre sig gældende. Stiftelsen, som ligger tæt her ved, har vist mangt og meget at fortælle om triste Forhold, triste Tilfælde af en saadan Art, at jeg er sikker paa, at hvis vi alle kendte dem, vilde vi neppe betænke os noget Øjeblik paa at gøre Skridtet fuldt ud denne Gang. Jeg vil erkende, at det, som Udvalgets Flertal byder, til en vis Grad er et Fremskridt, det vil medføre en Bedring af Forholdene, som have været og endnu ere meget sørgelige, hvad jeg ofte har haft Lejlighed til at erfare, naar disse stakkels Børn ere komne under Værgeraadenes Forsorg. Den ærede Ordfører sagde, at Værgeraadene kunde tage sig af den Slags Børn, som fløde omkring uden at have nogen fast Rod, idet de ikke havde Fader

eller Moder at holde sig til. Det er meget rigtigt, men der er alligevel meget, der gaar i Svang her, saa, selv om vi faa dette gennemført, er jeg bange for, at der vil ske Ting, som ikke ere til Gavn for Børnene. Naar man alligevel ikke kan komme videre denne Gang, vil jeg tilraade det høje Ting at stemme for Ændringsforslag under Nr. 23. Jeg opfatter det paa den Maade, at for Fremtiden vil Fødselsstiftelsen komme til at føre en Protokol, saaledes at man derigennem vil være i Stand til at finde Moderen, saa at Barnet eller dets Værge kan faa Oplysninger om, hvor Moderen er, og *det* vil være muligt ikke alene for Barnet, men selvfølgelig ogsaa for det offentlige, som kan komme til at have Omsorg for dette Barn.

Ændringsforslaget under Nr. 34, stillet af Flertallet, har Mindretallet heller ikke kunnet gaa med til. Vi hørte den ærede Ordfører udførligt omtale, hvad Ændringsforslaget og den paagældende Paragraf gik ud paa. Jeg tror, det vil være rigtigt at bibeholde denne Paragraf, den indeholder ingenlunde for strenge Bestemmelser, og jeg tror ikke, at det Billede, som den ærede Ordfører rullede op for os, passede. Jeg tror slet ikke, at det endogsaa vilde være en Spore for Faderen til at rejse ud af Landet. Men jeg er overbevist om, at beholde vi denne Paragraf, vil det i mange Tilfælde foraarsage, at den, der vil unddrage sig Betaling til Moderen eller til det offentlige, netop vil blive nødt til at blive. I Norge have de jo den samme Bestemmelse, og saa vidt jeg har kunnet faa at vide, vil man der ikke af med den. Jeg ved ikke, i hvilket Omfang den har været brugt, men jeg ved saa meget, at man der holder fast paa den. Naar vi altsaa ville beholde denne Bestemmelse, der gaar ud paa, at Agenter faa et vist Ansvar for at hjælpe Folk ud af Landet, maa vi altsaa stemme mod Ændringsforslaget under Nr. 34.

Ændringsforslaget under Nr. 38 til § 20 maa jeg ogsaa fraraade, thi jeg er bange for, at hvis man ikke beholder denne Bestemmelse i Paragraffen, det da vil kunne komme til at gaa ud over Børnene. Hvis en saadan Fader bliver sat fast for at afsone — at afsone betragter jeg nu som en Straf —, fordi han ikke opfylder sine Forpligtelser, kunde Hjemmet let komme til at savne det, som han skulde tjene i den Tid, for at Hjemmet kunde blive underholdt paa en forsvarlig Maade. Skulde det offentlige nu yde Hjælp baade